

198.

Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych

z dnia 27 marca 1926 r.

o zmianie rozporządzenia Prezesa b. Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 14 grudnia 1922 r. o wykonaniu ustawy z dnia 10 stycznia 1922 r. w przedmiocie likwidacji serwitutów w województwach: wołyńskim, poleskim i nowogródzkim oraz w powiatach: białowieskim, białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego.

Na zasadzie art. 18 ustawy z dnia 10 stycznia 1922 r. w przedmiocie likwidacji serwitutów w wo-

jewództwach: wołyńskim, poleskim i nowogródzkim oraz w powiatach: białowieskim, białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego (Dz. U. R. P. № 10 poz. 65), § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1923 r. o rozciągnięciu na powiaty: wileński, oszmiański, święciański, trocki i brasławski ziemi wileńskiej powyższej ustawy z dnia 10 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 78 poz. 613) oraz art. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o ustanowieniu urzędu Ministra Reform Rolnych (Dz. U. R. P. № 71 poz. 556) — zarządza się co następuje:

§ 1. W § 34 rozporządzenia Prezesa b. Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 14 grudnia 1922 roku o wykonaniu ustawy z dnia 10 stycznia 1922 roku w przedmiocie likwidacji serwitutów w województwach: wołyńskim, poleskim i nowogródzkim oraz w powiatach: białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 8 poz. 50) — ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Wymienione w poprzednim paragrafie orzeczenie okręgowej komisji ziemskiej, zatwierdzające projekt dobrowolnej likwidacji serwitutów, winno także zawierać treść spisu dodatkowego, który ma być wniesiony do aktu nadawczego lub innego dowodu, stwierdzającego istnienie serwitutu, oraz postanowienie w przedmiocie wdrożenia postępowania likwidacyjnego w stosunku do pozostałych serwitutów, o ile majątek, likwidujący serwituty, jest obciążony nimi jeszcze na korzyść innych wsi, przy zastosowaniu przepisów, przewidzianych w ustępie końcowym § 49 niniejszego rozporządzenia”.

§ 2. § 35 tegoż rozporządzenia z dn. 14 grudnia 1922 r. uchyla się.

§ 3. W § 36 rozporządzenia słowa: „Po uzyskaniu orzeczenia głównej komisji ziemskiej, zatwierdzającego projekt wpisu do aktu nadawczego lub innego dowodu, stwierdzającego istnienie serwitutów (§ 35)” — skreśla się i zastępuje się słowami: „Po uprawomocnieniu się orzeczenia okręgowej komisji ziemskiej, zatwierdzającego projekt likwidacji serwitutów (§ 34)”, w punkcie zaś c słowo: „główniej” zastępuje się słowem: „okręgowej”.

§ 4. § 66 rozporządzenia w punkcie b otrzymuje brzmienie następujące:

„b) treść wpisu dodatkowego, który ma być wniesiony do aktu nadawczego lub innego dowodu, stwierdzającego istnienie serwitutów”.

§ 5. Ustęp 2 § 67 rozporządzenia skreśla się, do ustępu zaś 1 tego paragrafu dodaje się nowy punkt d:

„d) wykonanie czynności, wskazanych w § 36 tego rozporządzenia”.

§ 6. O ile wpis dodatkowy, zaprojektowany orzeczeniem okręgowej komisji ziemskiej, nie został jeszcze zatwierdzony przez główną komisję ziemską przed wejściem w życie tego rozporządzenia, okręgowy urząd ziemski winien przedłożyć sprawę na niejawnie posiedzenie okręgowej komisji ziemskiej ce-

lem powzięcia orzeczenia co do pozostawienia bez wykonania tej części orzeczenia okręgowej komisji ziemskiej, która dotyczy wniosku o zatwierdzenie wpisu przez główną komisję ziemską.

Po wydaniu powyższego orzeczenia przez okręgową komisję ziemską, okręgowy urząd ziemski winien dokonać czynności, przewidzianych w § 36 powołanego rozporządzenia Prezesa b. Głównego Urzędu Ziemskiego z d. 14 grudnia 1922 r.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych: *Radwan*
